

MELIORISZ BÉLA

Átrendeződik

semmire sincs mentség
ami van hihetetlen
s téboly mi lehet még

gyűrődik az idő
de lesz valahogy másnap
s még a fű is kinő

elbűvöl a nincsen
szelíd remény álomban
is végződhet minden

kihez van még közöm?
átrendeződik a mi?
én inkább megszököm

Ha nem is

számolva a befejezetlenség lehetőségével
vagy szépségének váratlanságával inkább
még fölszorozhatnánk az életünk
ha nem is feltétlenül a megszokott szabályok szerint

svenja leiber könyvében olvasom
talán elég ha valakit megszeretsz
ami igazán érdekesen hangzik

s bár sok jót már nem remélek az élettől
ahogy mondani szokták
valamivel mégis többre gondolok ennél

Jó ideig

ahogy megálltam az egon schiele art centrum
kiállítótermében vëra nováková fiatalkori autoportréja előtt
az ismert toposszal élve gyökeret vert a lábam
melynek a magyarázatot nem tűrő szépségen kívül
nem lehet másféle oka s még ma
hónapok múltán sem tudok elfogadhatóbbat

az álomszerűen meleg fényű térből
anélkül hogy a részletekre emlékezni tudnék
megértő teremőrök támogatásával jutottam
a derűs augusztusi alkonyatba akkorra már sörre szomjasan
s a beszédes utcákon minden lányban jó ideig
mintha csak vëra novákovát láttam volna
velem szembe jönni

Cédulákat

nincs aminek meg nem fizettük volna az árát
lassan mégis itt az árnyéktalan évszak
és az ajtó nem tud becsukódni

mi lesz ha szakadatlanul esni fog

unottan úszkálnak majd a vadkacsák
mert valószínű hogy nem várnak már semmi különösre

kinek írjak mit hozzak a boltból

mintha homokba temetett városok nyugtalanítanának
cédulákat húzgálok ki az idő réseiből
pedig nem volt és nem is lesz
amit jó volna megtalálni

Bármit

mindenre hajlandó volnék
ami csak kedvedre való
megpróbálnám a sárkányrepülést
szívesen tanulnék óangolt akár
merülnék víz alá került romvárosok titkait kutatni
szóval tennék bármit
vagy egyszerűen csak várnék rád
míg szoborrá nem kövülnék

Mindig valami

mindig valami olyan tájról álmodoztam
ahol egymásra találásunk ünnepén
majd a végtelenségnek ajándékozhatom
a szerelem összegyűjtött szavait
hogy ezeket susogja
a szünni nem akaró parti szél
a kedve szerint hegyoldalba kúszó növényzet
s ahogy kifutnak a nyílt vízre a halászok bárkái
ezeket mormolja a tenger
és visszhangozza minden szikla

Kire

elhittem magammal
csak próbára teszel
nincs jobb ötleted
mint egymás nélkül küzdeni az idővel?
ismersz régóta nem kell hát a liftszöveg
de kívüled kire számíthatok?
s lehetne elképesztőbb kaland
mint föltérképezni
vagy újra kitalálni egymást?

